

Cum vor fi curățite lucrurile cerești?

Verset călăuzitor: Evrei 9.23

Evrei 9.23: Era deci necesar ca imaginile celor din ceruri să fie curățite cu acestea, iar înseși cele cerești, cu jertfe mai bune decât acestea.

Întrebare

În epistola către Evrei 9.23 se spune că imaginile lucrurilor din ceruri au fost curățite prin sânge (deci prin *jertfe* sângeroase), însă lucrurile din ceruri înseși trebuie să fie curățite prin „jertfe mai bune”. Despre ce jertfe de tăiere este vorba în cadrul expresiei „jertfe [de tăiere] mai bune”, și în ce fel vor fi curățite lucrurile cerești? La care lucruri cerești trebuie să ne gândim, care au nevoie de curățire? Este cerul întinat (murdărit)?

Răspuns

Ca să începem cu ultima întrebare: da, într-un anumit sens cerul (nu „casa Tatălui”) este întinat, și anume chiar și numai prin prezența lui satan și a îngerilor lui. Exprimat la modul general mai putem spune, că prin intrarea păcatului în lume, creația ca atare a fost întinată. Prin aceasta devine de asemenea clar că lucrurile cerești nu pot fi simplu curățite numai prin aceea că satan și îngerii lui vor fi înlăturați din cer la mijlocul ultimei săptămâni a lui Daniel, deci cu trei ani și jumătate înainte de a începe Împărăția de o mie de ani, și vor fi aruncați pe pământ (Apocalipsa 12.9). Dumnezeu va proceda exact în felul acesta cu satan, chiar îl va arunca în iazul cu foc și pucioasă (Apocalipsa 20.10). Dar când este vorba de locuința lui Dumnezeu, și despre aceasta este vorba, că El Se va întâlni acolo cu oameni mântuiți, dar care încă greșesc, nu este suficient numai aceasta. Căci Locul Preasfânt al lui Dumnezeu nu poate, așa cum vom vedea imediat, rămâne neatins de problema păcatelor noastre. Această problemă poate fi rezolvată numai printr-o jertfă corespunzătoare, prin jertfa lui Isus Hristos. Desigur Dumnezeu ar putea acționa imediat cu judecata, și în felul acesta să curețe cerul Său, creația Sa. Însă atunci toate creaturile Lui ar rămâne excluse pentru totdeauna de la orice fel de binecuvântare. Dar dacă El vrea ca în afară de sfințenia Lui să păstreze și harul Lui, atunci trebuie să aibă loc ispășirea – ispășire nu numai cu privire la noi oamenii, ci și cu privire la Locul Preasfânt. Aceasta este una din marile învățături pe care ne-o face cunoscut marea zi a ispășirii din cartea Levitic.

Epistola către Evrei 9 este interpretarea potrivită, pe care Duhul Sfânt Însuși ne-o dă cu privire la această sărbătoare deosebită din Leviticul 16. Aflăm de acolo că trebuia să se facă ispășire cu sângele țapului, care era pentru popor, „pentru sfântul locaș din cauza necurățiilor fiilor lui Israel și din cauza nelegiuirilor lor, în toate păcatele lor” (Leviticul 16.16). Aceasta avea loc prin aceea că sângele jertfei pentru păcat era stropit „pe scaunul îndurării și înaintea scaunului îndurării” al chivotului legământului (Leviticul 16.15). La aceasta Se referă Duhul Sfânt în Evrei 9, când spune: „Și a stropit în același fel, cu sânge, și cortul și toate vasele slujirii” (Evrei 9.21). Deci în felul acesta „*au fost curățite* imaginile celor din ceruri” (Evrei

9.23). Păcatele poporului, cu care Dumnezeu S-a întâlnit în Locul Preasfânt în persoana marelui preot, au făcut necesar ca și pentru *Locul Preasfânt* să se facă ispășire, și nu numai pentru păcatele poporului.

Pentru noi aceasta este valabil în același fel. Prin harul lui Dumnezeu și pe baza lucrării de ispășire făcută de Hristos noi am fost împăcați cu Dumnezeu (Coloseni 1.21,22) și avem intrare în prezența lui Dumnezeu. Însă tocmai legătura noastră cu Locul Preasfânt are ca urmare întinarea acestuia, deoarece noi încă mergem prin pustie și pe lângă aceasta – cu regret – încă mai păcătuim. Este ceva extraordinar că, așa cum a spus cineva, „păcatele și fărâdelegile noastre sunt numite în cer”.

În ceea ce ne privește pe noi înșine, noi am fost spălați de păcatele noastre în sângele Său și „nu mai avem cunoștință de ele” (Apocalipsa 1.5; Evrei 10.2). Însă Locul Preasfânt, cerul, nu a fost încă curățit. Însă ceea ce este necesar pentru aceasta a împlinit deja Hristos prin moartea Sa. Când va fi venit timpul pentru aceasta, El nu numai va alunga din cer pe diavol și îngerii lui, ci prin sângele crucii Lui El va împăca toate lucrurile cu Dumnezeu, aceasta înseamnă, le va aduce în concordanță cu El – „fie cele de pe pământ, fie cele din ceruri” (Coloseni 1.20). Curățirea lucrurilor cerești este desigur un adevăr care merge mână în mână cu împăcarea tuturor lucrurilor.

Pe lângă aceasta trebuie să ținem seama de o diferență. Când este vorba despre persoane, ele sunt *răspunzătoare* pentru murdărirea lor, căci ele se încarcă cu *vină*. Aplicarea sângelui lui Hristos la ele le aduce marea binecuvântare a *iertării*; așa cum se spune: „fără vărsare de sânge nu este iertare” (Evrei 9.22). Când însă este vorba de „stropirea cu sânge” a imaginilor lucrurilor din ceruri sau de lucrurile cerești însele, aceasta înseamnă numai *curățirea* lor, nu însă iertare. „Lucrurile” au fost într-adevăr murdărite, însă ele nu sunt răspunzătoare pentru aceasta. De aceea cu privire la ele se vorbește numai de *curățire* și *împăcare*. Ce cuprind realmente expresiile „lucrurile cerești” (Evrei 9) și „lucrurile din ceruri” (Coloseni 1), aproape că nu se poate spune concret. Putem însă deduce din contextul din Coloseni 1 că prin aceasta se face referire și la structurile de putere și rânduielile din cer. În orice caz nu este vorba de persoane.

Despre *jertfa* care stă la baza tuturor am vorbit deja: este jertfirea făcută o singură dată pentru totdeauna a trupului lui Isus Hristos (Evrei 10.10). Când în Evrei 9 se folosește forma plural „jertfe mai bune” (Evrei 9.23), atunci desigur numai pentru a stabili analogia (asemănarea) cu diversele jertfe, care erau necesare în vechiul legământ. Ele toate împreună constituie o *singură* jertfă, pe care a adus-o Domnul Isus, așa cum ne prezintă Evrei 10.